

РЕШЕНИЕ

№ 25232

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5766** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на О. Б. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., с адрес : [населено място] , бул. „К. Б. I №163 срещу Решение № 741 от 21.04.2026г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата са изложени аргументи за постановяване на решението в несъответствие с материалния закон и нарушение на процесуалните правила, релевират се доводи, че оспореният акт е издаден в противоречие с мотивите на съдебен акт, както и че не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина, за да се прецени необходимостта на жалбоподателя да бъде предоставена търсената закрила. Сочи се, че не са изпълнени указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решението на ВАС. Твърди се, че оспорения в настоящото производство административен акт съдържа неправилна преценка, като не е взел предвид обстоятелствата, които представляват тежки лични заплахи срещу живота и личността на жалбоподателя като цивилно лице, както и че изложените заключения относно страната му на произход не са обхванали липсата на сигурни коридори за движение на лицата, произхождащи от областта И., които биват обект на подозрение и репресии от местни групировки поради предполагаеми политически обвързаности в миналото, както и липсата на държавна закрила. С горните аргументи се иска отмяна на оспореният акт, С изложените мотиви се иска съда да отмени като незаконосъобразно Решение № 741 от 21.04.2026г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС и да върне преписката за

ново произнасяне от административния орган по молбата за международна закрила, като се признае наличието на предпоставките по чл. 9, ал.1 от ЗУБ спрямо жалбоподателя.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателя не се явява, като се представлява от определения от САК и назначения от съда процесуален представител. Адв. Д., поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Твърди, че проведеното с чуждият гражданин търсец закрила интервю е изключително повърхностно и с него не са събрани факти относно причините, поради които същият е напуснал държавата си по произход, както и причините поради които същият няколко пъти се е връщал в С., в И. и отново се напуснал страната, за да отиде в Т..

Ответникът – председател на ДАБ при МС, се представлява по делото от юрк. К., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, с твърдения, че атакуваното решение е правилно и законосъобразно, като е издадено при спазване на административно-производствените правила и материалния закон. Относно преценката на бежанската история на жалбоподателя навежда доводи за наличието на множество противоречия в представената такава от чуждия гражданин търсец закрила, както и наличието на абсурдни факти във връзка с детето Гази. Обосновава изложеното с променената обстановка в С., тъй като вече не може да става въпрос за въоръжен конфликт на територията на цялата държава, факт - потвърден от прекратените множество дела и над милион завърнали се сирийски бежанци, счита, че постановеното решение е правилен и законосъобразен акт, който следва да бъде потвърден от съда.

Софийска градска прокуратура не участва с представител в производството и не дава становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало въз основа на молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП22532 по описа на ДАБ при МС (л. 279), подадена на 03.10.2023 г.. На същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С., роден е на 01.05.2003 г. в [населено място], С., арабин по произход, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, не е женен и е завършил начално образование с професия шивач.

Личните данни на чуждият гражданин са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3, предвид, че кандидатът при регистрацията му, не е представил документи за самоличност (л.274).

В хода на административното производство същият е представил документи за самоличност – лична карта, семейна книжка и др. (в превод) (л. 226).

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф. № BR109C2304110024 (л.267). Лицето е запознато срещу положен подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци.

При регистрирането О. Б. Х. е придружаван от малолетно дете, което е регистрирано с имена Гази Б. Х., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН]. Детето е регистрирано като непридружено малолетно лице със самостоятелна молба за международна закрила. В течение на производството имената му са сменени на Гази (собствено) Албагдади (фамилно) М. (бащино), и е коригирана датата му на раждане, като от 01.01.2020 г. е станала 25.10.2020 г. Със заповед № ЗД/Д-С-КС-230/02.10.2023 г. малолетното дете е било настанено по спешност в ЦНСТ „Вълшебство“ в [населено място].

С покана с рег. № УП22532/29.11.2023г. жалбоподателя е уведомен, че провеждането на интервю с него е насрочено за 04.12.2023г. в 9,30 часа. В присъствието на преводач от арабски език на дата

04.12.2023 г. е проведено интервюто с жалбоподателя, документирано с приложен към преписката Протокол рег. № УП22532/04.12.2024 г. (л. 247-251).

В интервюто кандидатът споделя, че не знае точно годината си на раждане, по спомени я определя като 2003г. , роден е в селата около И.. Имал семейна книжка, но не я е представил. Документ за самоличност нямал, като такъв бил издаван при престоя му в Т. но не му бил изпратен. Напуснал С. преди 6 години, като не може да посочи къде точно са намира И. и родното му село. Споделя, че не е живял в С. по време на режима. Знае, че И. преди бил под контрола на Б. А., който дошъл на власт преди 15 години, преди войната. В И. имало няколко групировки, имената на които не са мму известни. Напуснал града на 10 години. Споделя, че се връщал в С., за да вземе брат си Гази и за да се събере с родителите си. Имал леля в Х. и братовчед в Германия. След като напуснал С. отишъл в Т. с брат му Х. Х. Б.. В Т. двамата работели като шивачи в И.. Брат му, бил регистриран пред турските власти а той самият не. Не искал, поради факта, че трябвало да ходи в друг град и там да се регистрира. Заплащали им по 15000 лири на месец. Т. напуснали поради дискриминация. Брат му бил в затворен тип лагер в Т., тъй като го хванала полиция. Той не напуснал Т., тъй като имал документи там. Относно датата на която е влязъл в Република България казва, че не си спомня точно, като посочва че преди около месец и няколко дни. Влязъл в страна ни нелегално с трафикант и негови роднини, които били върнати на границата. Един от тях бил братовчед му. Молба за международна закрила подал за първи път в България. Заявил е, че по произход е арабин, с вероизповедание мюсюлманин – сунит. Никога не е имал проблеми поради принадлежността си към определена етническа група нито поради изповядваната от него религия. Никога не е бил член на политическа партия или организация в С., не е получил и военно обучение, защото като напуснал бил малък. Не е членувал и във въоръжени групировки, като дори не е имал взаимоотношения с армията или полицията в С.. Напуснал родината си заради войната. Роднините му останали в С., баща му, неговата майка, както и още четири сестри и трима братя, които живеели в И., до турската граница. Докато бил в Т. посещавал посолството на С. там преди две години. Лично спрямо него никога не е била отправяна заплаха, както и не е оказвано насилие. Не е бил арестуван в държавата си по произход, както и не е осъждан там. Относно малолетното дете Гази, заявява, че първоначално казал на социалния работник, че е негов брат, тъй като братовчедът му и неговата съпруга искали той да се грижи за него, тъй като искали да го осиновят докато дойде семейството му. Братовчедът му бил върнат на границата. Искал да събере семейството си тук в България. Разказва, че той има готовност да се грижи за него, ако детето му бъде върнато. Молителят разказва, че е пътувал заедно с детето от С., и преминавайки през Т. е дошъл в Република България, където са били задържани. Допълва, че малолетното детето му е било поверено от баща им.

Казва, че не е пострадал във войната лично, но че в С. има много разрушени градове. По отношение на родителите си, чуждият гражданин заявява, че са били напуснали С. около пет години преди датата на интервюто, но поради дискриминацията в Т. са решили да се върнат в държавата си по произход. Подал молба за международна закрила в Република България, защото е бил заловен на територията на българската държава. Искал да отиде до Германия, където да се предаде на немските власти.

На проведеното на 24.01.2024 г. интервю със С. Албагдади Гази, с предоставена международна закрила в Германия за провеждането на което е съставен от протокол от проведено интервю с рег. № 14967/24.01.2024 г(л.174-177. с участието на преводач, С. Гази е заявил, че същия е чичо на Гази Б. Х., непридружен непълнолетен, т. е. е брат на бащата на детето. По време на интервюто разказва, че има първи братовчед, който е настанен в РПЦ-С., който се казва О. Х., но че нямал връзка с него. Изложил е твърдения, че братовчед му е регистрирал малолетното дете като свой

брат, след като бил така посъветван. Твърди, че бащата и майката на детето са в Германия, където са подали молба за международна закрила. Казва, че брат му М. Гази Б. му е разказвал как са станали събитията, довели до отделяне на малолетното дете от родителите му. В тази връзка твърди, че детето е било с родителите при опит да преминат нелегално турско-българската граница. Бащата на детето го е носил на ръце, защото пътят е дълъг и изтощителен за тригодишно дете, поради което в даден момент е помолил О. да носи детето. Докато е носил малолетното дете, О. Албагдади Х. е избързал напред в групата нелегални мигранти. Тогава са били заловени от полицията, а родителите на детето, които са били по-назад са се изплашили и са се укрили от полицията. Твърди, че се били изплашили да не бъдат бити от българските полицаи. Полицаяте заловили Гази и О. Албагдади Х., а родителите на малолетното дете продължили пътя си до Германия, където са успели да стигнат на 20.10.2023 г. и където са подали молба за международна закрила. Декларира, че нито той, нито родителите на малолетния Гази са имали информация какво се е случило на българска територия, нито как е било регистрирано детето и с какви документи. Казва, че О. е представил Гази като свой брат, за да може по законен начин да пътува с него. Допълва, че той и родителите на малолетното дете имат готовност да се подложат на генетично изследване за установяване на роднинска връзка, както и да представят всички необходими документи, удостоверяващи самоличността им. Казва, че е донесъл снимков и видео материал, който би могъл да послужи като доказателство за роднинските връзки. Във връзка с доказателства заявява, че би могъл да представи и документ, доказващ, че баща му и бащата на О. Албагдади Х. са братя. След като са провели проучване, се е установило, че детето не се намира на турска територия. Казва, че търсенето на детето и на О. е продължило около два месеца, включително и че той самият е ходил в С.. Казва, че след това е получил известие от О., че се намира в Република България и веднага е пристигнал. Чужденецът добавя, че е представил копия на документи, като ще се опита да представи и оригинали.

От възложена от директора на РПЦ-С. към ДАБ-МС експертна справка № 24/ДОК-112 от 21.02.2024 г. от НЦК-МВР, Център за експертни криминалистични изследвания (л. 193-195) е установено, че „семейна книга № 6285 издадена на 06.02.2007 г. от Сирийската Арабска Република“, е неистинска, като съдържа подправки изразяващи се в механично заличаване и поправки на първоначално нанесени персонални данни.

Административното производство е приключило с Решение № 7796/16.07.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, който на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на О. Б. Х..

Решението е обжалвано пред Административен съд – София град, като с Решение № 18762 от 03.10.2024г. постановено по адм. дело № 7872/2024г. жалбата на чужденеца е отхвърлена. В резултат на касационно обжалване с Решение №11109 от 10.11.2025г. по адм. дело 11453/2024 на ВАС на Република България е отменил Решение № 18762 от 03.10.2024г. по адм. дело № 7872/2024г. на АССГ в частта, с която на жалбоподателя е отказано предоставяне на хуманитарен статут, като в останалата част е оставил в сила решението на АССГ. Преписката е върната на председателя на ДАБ за ново произнасяне в частта, в която е отказано предоставянето на хуманитарен статут, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

В мотивите на решението на ВАС е посочено, че идването на чужденеца от трета сигурна страна е преценено от Председателя на ДАБ, като самостоятелно основание за отхвърляне на молбата му за международна закрила, без органът да изложи съображения за изпълнение на условията по т. 1 и по т. 2 от ал. 4 на чл. 13 ЗУБ. Отбелязано е че в спорния акт не е формирана преценка доколко тези кумулативно изискуеми по ЗУБ предпоставки са изпълнени. Констатирана е липсата на

издаден документ от ДАБ, в изпълнение на изискването поставено в чл. 13, ал. 4, т. 2 ЗУБ, както и липса на самостоятелна и независима от чл. 8 на ЗУБ преценка относно наличието на предпоставките на чл.9 от ЗУБ по отношение на чуждият гражданин търсещ закрила.

В докладна записка рег. № КП-02-120/10.02.2025г. от Директор Дирекция „Качество на процедурата по международна закрила“ са изготвени разяснения към интервюиращ орган в РПЦ-С. във връзка с дадените задължителни указания с Решение №11109 от 10.11.2025г. по адм. дело 11453/2024 на ВАС на Република България.

О. Б. Х. е подал заявление за преиздаване на регистрационната му карта и продължаване на срокът ѝ на валидност, като е посочил адрес в [населено място], ул. Бели брег“ № 18. В преписката е приложена Докладна Записка от 20.01.2026г. от полицейски инспектор към СДВР-Шесто РУ относно извършена проверка по преписка с вх. № 230000-17267/2025г. по описа на 06 РУ – СДВР по молба от ДАБ за извършване на проверка дали съществува адрес в [населено място], ул. Бели брег“ № 18, дали собственикът е Т. Ж. Т. и дали същият е подписал собственоръчно представен от жалбоподателя Договор за наем (л.130-131) представен пред ДАБ при МС със заявлението. В докладната записка е отразена извършената проверка, след като в снетото сведение от Т. Ж. Т. (л.126) е констатирано, че собственик е Т. Ж. Т., същият е заявил, че не познава чужденеца и няма спомен да е подписвал договор с него. Така изложените обстоятелства станали причина с решение № 25/05.02.2025г. на О. Б. Х. да бъде отказано да се настани на избран от него адрес: [населено място], ул. Бели брег“ № 18, ет.1.

Констатирайки липсата на предпоставките на чл.8 и чл.9 и на осн. чл. 75, ал.1, т.2 и 4 от ЗУБ, с оспореното Решение № 741 от 21.04.2026г., Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на О. Б. Х..

Изложени са мотиви, че относно жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, тъй като в хода на проведеното производство и по данни от изложената му бежанска история не можело да се приеме, че О. Б. Х. е напуснал страната си по произход по причина сочеща реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си на произход и реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване. Отбелязано е и че срещу заявителя не са били предприети такива действия, нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Органът е взел предвид тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г по дело № С-465/2007 г. относно понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание“.

Административния орган е съобразил и разпоредбата на 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е разгледана във връзка с тълкуванията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г. Направен е извод, че кандидатът за закрила е напуснал С. единствено и само по лични и икономически причини.

След извършен анализ на информацията, изложена в справка с вх. № МД-02-136/03.04.2026г. (л.106-111), изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С., както и във връзка с положението в района по местожителство на жалбоподателя, органът е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива

2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Обосновано е заключението, че при изследване на териториалния обхват и степента на насилието в С., въпреки наличието на някои проблеми със сигурността, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в международното право и правото на ЕС. Не е установено спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход и в частност в района му на обичайно пребиваване, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяната хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. С горните аргументи искането за международна закрила е прието за неоснователно.

Пред съда е предоставена административната преписка и е приета актуална Справка вх. № МД - 02-224/10.06.2026г. в това число относно състоянието на сигурността в провинция И., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС(л.354-357), Бележки от представителството на ВКБООН в България (л297) както и представената от жалбоподателя Позиция на ВКБООН относно връщане в Сирийската Арабска Република (л.353).

Административен Съд С. – град, I отделение, 87 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Оспореното решение е връчено лично на жалбоподателя на дата 24.04.2026г., в присъствието на преводач. Жалбата до съда е подадена чрез ДАБ при МС на 29.04.2026г. в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Изготвено е в изискуемата писмена форма, при спазване на административно-производствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материално-правен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3.

В хода на производството представените от страна на чуждият гражданин търсещ закрила доказателства, представляват устно направени от него заявления в проведеното с него интервю. Чуждият гражданин не е представил други относими материални доказателства в подкрепа на твърденията си.

Жалбоподателя не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване. В представената бежанска история не са налице данни за това, че молителят има основателни причини да се страхува от преследване от какъвто и да е характер - отправени спрямо него заплахи, предприети мерки от официални органи или от други лица, които биха могли да се квалифицират като преследване.

На първо място, сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на закона от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. На следващо място, основанията за предоставяне на статут на бежанец се характеризират освен с действия на посочените субекти и със специфичната причина, която ги мотивира, а именно - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

О. Б. Х. категорично отрича в проведеното с него интервю, да е имал проблеми в държавата си по произход, които да са свързани с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална или етническа група. Не е членувал в религиозни организации, общности, секти, както и в политическа партия или организация, не е бил член на въоръжена групировка (паравоенно формирование), не е бил във взаимоотношения с армията или полицията в държавата му по произход. В интервюто молителят споделя, че той и семейството му не са били заплашвани и не им е оказвано насилие.

Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Същевременно молителят изрично заявява, че не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер, както и че лично не е участвал в сблъсъци с въоръжени сили или военни групировки. Заявява, че не е заплашван и спрямо него не са предприети действия, които нарушават човешките му права от официалните власти или от други организирани структури на територията на държавата му по произход и по-конкретно в района, в който е живял преди напускане на С.. От тогава до сега са настъпили съществени политически промени в С., като най-същественото от тях е падането на

режима на Б. А..

Съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл. 15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)”. Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила, обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си по произход.

По отношение на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ разказаната от молителя бежанска история не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне страната си по произход - С., поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция”, „изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание” - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Срещу чуждия гражданин не са били предприети такива действия нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/2007 г., понятията „смъртно наказание”, „екзекуция” и „изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание”, наложени на молителя в страната му по произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които търсещият закрила е изложен на конкретен вид посегателства. В случая жалбоподателят нито твърди, нито представя доказателства, че ако се завърне в страната си по произход, ще претърпи такива мерки спрямо личността си. Същият заявява, че не е имал проблеми с официалните власти или други организации/групировки в С., че не е бил съден или осъждан, не твърди спрямо него да е възбудено наказателно преследване или да е заплашван лично с такова. От изложеното следва изводът, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ и не представлява конкретна цел за такива посегателства.

Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в” от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя”, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следва да се съобрази и Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство” в чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността” на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство, като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността” на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт”.

Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне

на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в С., предвид издаването им от специализирани държавни органи по засегнатите в същите въпроси.

В случая жалбоподателят не сочи конкретни основания да се счита, че поради конкретни обстоятелства или особености на личността си е изложен на опасност от тежки посегателства. След извършена преценка на актуалната обстановка в С., посредством приложената по делото актуална Справка вх. № МД - 02-224/10.06.2026г. в това число относно състоянието на сигурността в провинция И., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС(л.354-357), не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Анализът на изложените данни в справка с вх. № МД-02-136/03.04.2026г. и справка МД - 02-224/10.06.2026г., представени в съдебното производство, следва, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. В оспорваното решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в С. и специфичното положение на жалбоподателя, като е посочено, че въпреки наличието на безредици в някои региони, включително въоръжени сблъсъци, обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на

всеки граждански намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Съгласно горепосочената справка на дирекция “Международна дейност” при ДАБ от 10.06.2026г, към април 2026 г., С. се намира в исторически преходен период. След драматичното свиване на режима на А. в края на 2024 г. страната е в процес на мащабна политическа трансформация и икономическо възстановяване. Въпреки премахването на повечето Международни санкции през 2025 г., инфраструктурата е силно разрушена, а хуманитарните нужди остават критични. Сигурността се подобрява, но все още има райони с присъствие на въоръжени групировки и остатъчни клетки на радикални организации. Наблюдава се масово, заваряване на бежанци (над 1 милион души от съседните страни), което оказва натиск върху социалните системи. В страната действа временно правителство, което работи по нова конституция и подготовка за демократични избори. Централната власт се опитва да балансира между различните етнически и религиозни групи, за да избегне фрагментация. Очаква се икономически растеж, воден от възстановителни дейности оценявани на над 200 милиарда долара. Валутата е нестабилна, а над 90% от населението живее под прага на бедността въпреки притока на преки чуждестранни инвестиции в секторите енергетика и земеделие.

В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 27 март 2026 г. се посочва, че общият брой на заваряналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 563 898 души. Основната провинция за заваряване остава Д., следвана от А., И., Х. и Провинция Д.. Провинция И. е почти изцяло под контрола на преходното правителство, въпреки, че силите му остават фрагментирани, като през март 2025г. силите на преходното правителство започват операция за сигурност и установяват контролно-пропускателни пунктове за засилване на контрола. Центърът Х. описва И. като „относително стабилен“ в сравнение с други провинции, като новите сили за сигурност поддържат там твърд контрол въпреки случайните външни заплахи. П. бунтовници извършват атаки срещу правителствените сили, което води до ответни операции, насочени срещу лоялни на режима сътрудници. До средата на м. април 2025г. властите съобщават, че са подобрени отношенията с местното население и са започнали набиране на местни бизнесмени. Отбелязва се тенденция за намаляване на регистрираните инциденти със сигурността. От оценки на ВКБООН към юни 2025г. броят на вътрешно разселените лица, живеещи в лагери е 1208927 души а 753 696 са извън лагерите. Освен това , 175161 души се заваряват след вътрешно разселване от м. ноември 2024г. насам а от началото на 2024г. 87646 души се заваряват от чужбина – повечето в областите И. и Х.. Към 18 септември 2025г. ВКБООН съобщава за 2 132 759 вътрешно разселени лица и 732 359 скорошни заварявания. Следва да се вземе предвид и че в справката е посочено, че И. е дом на милиони разселени лица, които през годините бягат от други части на С.. През 2026г. настоящото правителство е стартирало план за постепенно затваряне на палатковите лагери и преминаване от хуманитарна помощ към икономическо възстановяване Целта е десетки хиляди семейства да бъдат върнати по родните им места в новоосвободените територии. От бежанската история на жалбоподателя е ясно, че семейството му което е многочленно в голямата си част се е върнало в С., след няколко неуспешни опита да напуснат Т. и принудени от дискриминацията там, което води до извода, че същото е направило избора си да се завърне в страната си по произход пред възможността да остане в чужбина и да понася неблагоприятните последици от твърдяната дискриминация в Т.. Предвид изложеното от наличната информация и установеното, че в С. не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Съществуващото насилие на места не е безогледно и чужденецът може да се ползва от вътрешна закрила от държавата си по произход на части от територията, на която ситуацията е относително стабилна. Няма данни семейството му

да е останало без дом, като при наличието на засилващ се контрол на официалната власт на преходното правителство, и значително намаление на описаните инциденти със сигурността, които в по-голямата си част са свързани с битки между отделните групировки или са мотивирани от отмъщение между тях, то правилен е извода направен от издателя на акта, че атаките срещу цивилни лица в голяма степен са насочени към конкретно лице и не са свързани със ситуация на безогледно насилие на територията на страната.

Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход и в частност в района му на обичайно пребиване, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В случая не се установява по безспорен начин О. Б. Х. да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплахата за живота и здравето му, не са установени намеси в личната му сфера, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката не се наблюдава.

Същевременно следва да се обсъди и информацията предоставена по делото от Представителството на Върховния комисар на ООН (ВКБООН) в България в писмени бележки от Службата на ВКБООН.

Видно от него ВКБООН не насърчава широко-мащабно завръщане в С., въпреки че вече е започнал този процес. Това било предизвикано от действителни и прогнозни завръщания, както и от призови към ВКБООН от страна на бежанците да подкрепи тяхното завръщане. Призивите са завръщанията да са съобразени със закрилата и подкрепата за реинтеграция, като е необходимо да се прецени възможността за осигурена продължителна подкрепа за онези, които не могат да се завърнат поради липса на подслон, повредени или разрушени жилища, липса или ограничен достъп до закрила.

Безспорно е, че участието на ВКБООН в процесите на завръщане се основава на принципите за доброволност и информираност на бежанците и вътрешно разселените лица, за което се съдържат данни както в представените по делото справки, така и в Оперативната рамка за завръщането, която ВКБООН издаде през февруари 2025 г. Поведението на ВКБООН е изцяло насочено към защита интереса на сирийския народ, полагане на усилия за икономическото възстановяване на страната, подобряване на здравеопазването и образованието, оказване на подкрепа при завръщането на милиони бежанци от гражданския конфликт в С.. При това, съобразявайки позицията на ВКБООН, обективизирана и в писмото на заместник-представителя на представителството на ВКБООН в България, както и в представеното от страна на процесуалния представител на жалбоподателя Позиция на ВКБООН от декември 2024г. но предвид бежанската история на жалбоподателя и липсата на конкретни факти и обстоятелства, които да могат да бъдат приети за основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, подкрепени с допустими, необходими и относими доказателства, се формира извод, че с твърденията си в конкретния случай молителят цели получаването на международна закрила единствено по лични причини, но не и на основание обстоятелства, които

са от съществено значение за личното му положение, или обстоятелства относно държавата му по произход.

Не са налице убедителни данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в изготвените справки, които са изготвени от компетентен държавен орган в съответствие с Методологията на Агенция на Европейския съюз в областта на убежището (бивша Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход и са съставени изцяло на базата на внимателен преглед на публично достъпни външни източници на информация. Тези справки имат характера на официални писмени документи в производството по ЗУБ и удостоверяват, че компетентният орган е извършил проверка и е установил определени факти, отразени в документите. Освен това в тези справки са цитирани независими и безпристрастни източници на информация, включително и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа тази информация. Повечето от тези източници са международни и световно признати, поради което и съдът ги кредитира изцяло.

Следва да се отбележи и да се вземе предвид и факта, че в конкретния случай съгласно твърденията на жалбоподателя в С. продължават да живеят членове на семейството му и негови близки, като по думите му причината той да напусне района и страната, е мотивирана основно от причини от личен характер.

Съгласно чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, статут на бежанец и хуманитарен статут може да Предвид гореизложеното се приема, че за О. Б. Х. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. Същевременно за кандидата се установяват положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ, поради което искането му в частта за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно. Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приеме извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „non refoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не сочи конкретна причина, поради която да е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който в проведеното интервю и в настоящата жалба е заявил, че е напуснал страната си по произход заради войната. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non refoulement“. Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951 г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

С оглед изложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Формира се извод, че оспореното решение е законосъобразно издаден административен акт, поради което и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София – град, Първо отделение, 87 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Б. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., с адрес : [населено място] , бул. „К. Б. I №163 срещу Решение № 741 от 21.04.2026г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: